

i Ze sborových akcí

Ne	22. 1.	14:30	povolání Ester Slaninové za sborovou kantorku
Út	24. 1.	14:30	setkání starších věkem
Ne	29. 1.	9:30	bohoslužby (Ester Čašková)
Po	30. 1.	17:00	schůzka křesťanské služby
Po	30. 1.	19:00	seminář Objevování křesťanství
Út	31. 1.	14:30	setkání starších věkem
Čt	2. 2.	18:15	schůzka učitelů nedělní školy
Ne	5. 2.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	7. 2.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (D.Jun - klavír)
Út	7. 2.	19:00	ekumenická biblická hodina - Jozue (doc. J. Beneš)
Ne	12. 2.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Po	13. 2.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	14. 2.	14:30	setkání starších věkem
Út	14. 2.	19:30	hovory o víře
Čt	16. 2.	19:00	schůze staršovstva
Ne	19. 2.		sborová neděle (po bohoslužbách)
Ne	19. 2.	9:30	bohoslužby s Večeří Páně (E. Čašková)
Út	21. 2.	14:30	setkání starších věkem
Čt	23. 2.	19:30	biblická hodina v rodině
Ne	26. 2.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	28. 2.	14:30	setkání starších věkem

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Vánoční hra

Obsah

On o nás řekne poslední slovo	2
Můj život VII. – 1959–1961	5
My druzí, ty první	7
Trestankyně	8
Adopce na dálku	9

On o nás řekne poslední slovo

Kázání Ester Čaškové na Vinohradech 1.1.2017

Zjevení 1,9–18

Zažít nějaké zjevení nebo zahlédnout něco z budoucnosti – to většinu lidí hodně láká. Možná byste i vy chtěli vědět, jaký bude ten příští rok. Co nás čeká? Vize, prognózy i přání i můžete přečíst v denním tisku. Autor knihy Zjevení však vzhled do budoucnosti nenabízí pro lidi zvědavé nebo pro ty, kdo jsou všedním životem znudění. Chce potěšit ty, kdo žijí v nejistotě, lidi, jejichž víra se viklá, protože svět vůbec nevypadá jako svět pod Boží vládou.

A tak si myslím, že to potřebujeme také, i když na rozdíl od prvních křesťanů žijeme ve svobodné zemi a podmínky k životu máme nesrovnatelně lepší. Navzdory té proklamované svobodě jsme totiž stejně jako oni mnohdy deptáni pocitem bezmoci. Nevládne nám sice despotský císař, ale stejně tyranická neviditelná ruka trhu. Ekonomika je ten hlavní a často jediný úhel pohledu. Peníze určují naše vztahy nejen v rodinách, ale i mezi národy a mezi státem a církvemi. Nebo jde o něco jiného než o peníze? Bojíme se o své důchody, o dostupnost lékařské péče, nadáváme na vysoké daně. A rozčiluje nás, že naše peníze mizí v tunelech soukromých kapes politiků a jejich známých.

Zjevení je kniha, která má křesťany v soužení potěšit. Má jim ukázat, že ani poměry, ve kterých žijeme, nejsou to nejdůležitější. Chce soustředit náš pohled na toho, kterému patří budoucnost. Možná nám neuškodí, když si uprostřed svého ekonomického nadbytku uvědomíme, že

máme ještě něco důležitého navíc!

A že proto můžeme být o něco svobodnější. O něco méně ustrašení, o něco radostnější. A že nám to může vydržet navzdory všem reformám a daním a restitucím – a také navzdory našemu stárnutí nebo životní krizi.

Autor Zjevení – Jan – je ve vyhnanství, daleko od křesťanů v Efezu, Smyrně, Pergamonu a dalších sborů v Malé Asii. A dostává úkol tyhle lidi povzbudit. Něčím potěšit. Proto dostává od Pána Boha tohle vidění. Ono těm hloučkům křesťanů pomůže už to, že dostanou od Jana dopis. Uvědomí si, že **ani v tom pronásledování a soužení nejsou sami. Bůh na ně nezapomněl.** Má i jinde svoje lidi, ty, kteří pro víru také trpí. Víte, jak moc pomáhá už to, že o sobě víme, že si zavoláme, napíšeme, myslíme na sebe v modlitbě i v konkrétních věcech, navštěvujeme se. Kromě té lidské blízkosti ovšem křesťany spojuje víra a společná naděje. Ještě něco vyhlížíme. Víra je cesta do budoucnosti. A té budoucnosti se proto nemusíme bát.

Je neděle, den Páně, a to, co Jan slyší a vidí, je vlastně prorocký sen. Není to „normálně“ k vidění. Je to jiný, alternativní Boží pohled na svět a na události v něm. A znáte to, jak se vám sny někdy nesmyslně prolínají a mění, ale vás to neudiví, protože ve snu je možné všechno. Z tohoto úhlu zkusme porozumět Janovu zjevení.

Jan vidí sedm zlatých svícňů. Na začátku uvedl jako adresáty svého dopisu

Vinohradský sbor ČCE

Přihláška na sborový víkend v Herlíkovicích

Termín: **19. – 21. května 2017** (od pátku do neděle)

přihlašuji:

Jméno	Příjmení

Cena: za 2 noclehy s polopenzí 880 Kč za osobu, dítě od 3 do 12 let 720 Kč, děti do 3 let ubytování zdarma

Ubytování je v Horském hotelu Herlíkovice, pokoje jsou s koupelnou a WC. V přízemí je jídelna, bar, společenská místnost a dětská herna. V těsné blízkosti je secesní evangelický kostelík. Do centra Strážného je to cca 1 km.

Kontaktní telefon:...

Na pobyt mohu jet vlastním autem z Prahy...ano/ne

pokud ano, kolik budu mít volných míst...

(Doprava je možná i autobusem z Prahy – Černého Mostu do Vrchlabí, jedna cesta stojí cca 160 Kč.)

Přihlášku a zálohu 300 Kč za osobu, prosím odevzdejte nejpozději do 15. března sborové sestře.

Dobře se učí, rád zpívá a recituje. Se svou maminkou chodí v neděli na mši. Jeho otec pracuje jako svářeč v malé továrně, ale je často nemocen, trpí záchvaty křečí. Matka je pomocnou ošetřovatelkou v nemocnici. Joanathan má starší sestru, která také chodí do školy. Pro rodiče je těžké platit školné, protože jsou velmi chudí.

Kalpána se narodila v roce 1997, je římskokatolického vyznání. Bydlí na malé vsi. Rodiče jsou kuchaři, ale nemají stálý příjem. Rodina vlastní malé políčko, kde pěstují ořechy. Dívka se dobře učí, ráda

by se stala učitelkou přírodních věd, což je její oblíbený předmět. Ráda tančí a zpívá. K jídlu má nejraději rýžové palačinky.

Nyní tedy pomáháme dvěma studentům z Indie, každému částkou 4900 Kč ročně. Bližší informace vám ráda podá sborová sestra.

Budeme rádi, pokud se někdo nový připojí ke stávajícím členům „kolektivní matky“, protože minulý rok se objem příspěvků poněkud snížil.

Jarmila Raisová

Horský domov v Herlíkovicích

sedm malých křesťanských sborů. Vypadalo to, že jsou bezvýznamné, ohrožené nepřátelským postojem císaře Domiciana, vystaveny pronásledování, možná z nich za chvíli nezbude už nic. Z toho Božího pohledu je to ale jinak: tyhle malé skupinky křesťanů jsou jako zlaté svícný. A Bůh o nich ví. **Jsou světlem, jsou vzácné, protože jsou Bohu k dispozici.** Kdyby to řekl evangelista Matouš, mluvil by o tom, že jsou světlem světa nebo solí země. Jan vidí sedm zlatých svícnů.

A na druhý pohled vidí mezi svícný i postavu podobnou lidské. „Někdo jako Syn člověka.“ A ten má v ruce existenci těch sedmi sborů, sedmi svícnů, které se nyní proměnily v sedm hvězd. Chvilí před tím se zdálo, že existenci církve má v ruce spíš římská vláda a justice. Ale je to jinak. Bůh to vidí jinak: **církev i její budoucnost má v ruce jeho Syn.** A to není kdekdo. On je přece alfa i omega, počátek i konec. Bůh zjevený v Kristu je na počátku i na konci stvoření, je na počátku i na konci církve, našich sborů – a jistě i na počátku a na konci života každého z nás. Když chceme vědět, co má budoucnost, co má smysl, co zůstane, až všechno pomine – je to tedy to, co drží v ruce Kristus. Ti, které drží Kristus. Ti, kdo se drží Krista. Kdybychom to řekli obráceně: na konci nezůstane nic, jen ti, kteří jsou jeho, patří mu, jsou v jeho ruce – a on z nich činí „nové stvoření“.

Jan vidí vzkříšeného Krista, tohoto všemohoucího Pána na ostrově, kde je uvězněn. Ale všemohoucí je také všudypřítomný. Kristus je právě tak přítomný ve všech sborech své církve, která se schází v jeho jménu. Je přece neděle! A tohle je to podstatné spojení mezi všemi křesťany. Ta jednota. Jsme spo-

jeni skrze něho, s ním a v něm. Jsme „v Kristu“ říkali první křesťané. U nás se vžila formulace „buď s Bohem“, „s Pánembohem“ a je za tím spíš myšlenka loučení než pohled do budoucnosti.

Jako křesťané – Kristovi lidé – jsme tedy spojeni nejen společným přesvědčením, tradicí, tím, co spolu děláme a podnikáme. Jsme spojeni Pánem, který je všude tentýž a je reálně přítomen všude tam, kde se káže jeho slovo a vysluhují jeho svátosti. Kristus je přítomen ve své církvi. Sedm sborů je myšleno ekumenicky a celostně. Je to celá církev. Sborny od sebe mohou být vzdáleny časem i prostorem, ale jsou zajedno, sjednoceny Kristem. Tak si to připomínáme při Večeři Páně – jsme zajedno i těmi, kteří už fyzicky mezi námi nejsou, kdo už dorazili do nebeského sboru a tvoří církev „zvítězilou“, zatímco my jsme ještě církev bojující. Ale jsme jedna církev!

Jan vidí Krista tak, jak na to nejsme zvyklí. Myslím, že nám se při Ježíšově jménu často vybaví Kristus na kříži. V té západní tradici máme těch křížů kolem sebe požehnaně. Východní církev se soustředila mnohem víc na toho oslaveného, vyvýšeného Krista Pantokratora, Všemohoucího. Jan vidí opravdu Krista se **symboly, které běžně patřily císařům**: má svítivý talár a zlatý pás velekněze a také zlaté boty triumfujícího vítěze. Už tenhle obraz je vyznáním, že **Pánem není císař, ale Kristus.** A před takovým Pánem se sluší aspoň pokleknout, ne-li padnout na tvář. My jsme v gestech velmi zdrženliví. Neklekáme, nekřížujeme se a už vůbec nepadáme na zem. Ale k důvěře a lásce patří také úcta! Jak ji projevujeme? Jak o Kristu mluvíme, jak mluvíme s ním? Jak se chováme jako křesťanský sbor před jeho tváří? A jak jako

jeho církev uprostřed tohoto světa? Jme na to hrdí, že máme takového Pána? Jste hrdí, že patříte Kristu a do církve? Naše projevy zbožnosti by měly být veden vědomím, že Kristus je oslavený Pán, nadřazený všemu, co pokládáme za hodno vrcholné úcty.

Určitě řeknete, že kdybychom to všechno mohli zažít tak, jako Jan, nedělalo by nám možná problém ani padnout na tvář. Kdyby nás jeho sláva oslnila jako slunce nebo plamen ohně nebo roztavené železo. Na takové jevy se můžeme dívat jen s tmavými brýlemi, jinak je to nebezpečné. Ale stejně **nebezpečné je vidění Kristovy slávy**. Setkání se Vzkříšeným Pánem. K oslnivému zjevu, ze kterého přecházejí oči, přidejte ohlušující rachot vody jako mořského příboje. A dojde nám, že takové setkání s božským majestátem musí člověka vyděsit. Není to radost. Není to nadšení. Nežádá se o autogram. Je to úděs, bázeň a třesení. *Padl jsem na zem jako mrtvý*, píše Jan.

O takovém setkání s božským majestátem máme v bibli zmínku víckrát: Když prorok Izaiáš spatřil Panovníka na trůnu, řekl: „*Běda mi, jsem ztracen*“. (Iz 6,5). A také učedník Petr, když pochopil, s kým má tu čest, „*padl Ježíšovi k nohám a řekl: Odejdi ode mne Pane, vždyť já jsem člověk hříšný*“ (Lk 5,8). Ono totiž nejde jen o slávu a nádheru. Jde také o to, co je na té druhé straně! Před Kristem jako Pánem stojí každý z nás jako hříšník, nehodný žebrák. **Hříšník nemůže být osobním kontaktem se svatým Bohem. V tom je podstata toho děsu**. A pokud nás to neděsí, ještě nám nedošlo, co je hřích a jaké jsou jeho důsledky. Odpuštění hříchů přece nespočívá v tom, že si řekneme: Ježíš má velké srdce, a

proto si kvůli svým vinám nemusíme dělat žádné starosti. Náš všelijak zpackaný život končí smrtí vzal Ježíš na sebe. Pro tuhle oběť a tuhle nepochopitelnou lásku *ho Bůh povýšil a dal mu jméno nad každé jméno, aby před jeho jménem každé koleno klekalo!* (Fp 2,9) Jan padl k jeho nohám jako mrtvý.

Ale to není konec. Jan cítí na hlavě ruku. Některé děti se tomuhle gestu dospělých vyhýbají, utíkají před dotykem ruky, protože ji zažili jen jako ruku trestající. Ale tahle ruka – pravice mocného Vládce – netrestá. Je to ruka probodená hřeby, navždy a nezměnitelně poznamenaná láskou. Je-li nám úzko z toho, že budeme stát před soudcem všeho světa, máme v tom slyšet útěchu. V bibli není nic o tom, že by soud byl kvůli Kristu zrušen. Vyznáváme přece, že Ježíš přijde soudit živé i mrtvé“. Meč, který vychází z úst tohoto Pána, ukazuje, že Boží slovo rozsuzuje, rozřezává nás tak, že všechno skryté vychází najevo. Evangelium nebagatelizuje hřích, ale říká: **Uprostřed soudu tu bude ruka, která se na tebe položí jako ruka laskavá, chránící, jako ta, která si tě přivlastňuje, přivínuje k sobě. Neboj se**. To je poselství Janova zjevení.

Kristus, kterého slyšíme mluvit jako Boha a Soudce, je zároveň kněz, který za nás položil svůj život. *Byl jsem mrtvý* – protože zemřel na kříži za všechny hříšníky. *Ale jsem živý* – byl jsem vzkříšen. *Mám klíče od smrti i hrobu*. Nejsme tedy vydáni smrti napospas. Nemluví se o tom, že nezemřeme, ale protože Kristus má klíče, může si pro nás přijít až do hrobu. Ale mít od něčeho klíč znamená také **pochopit smysl, dostat se k podstatě věci**. Kristus má klíč k tomu, co je smrt, jakou roli má v našem životě. Zná

v životě pak mnohokrát a vždycky mi pomohlo“, napíše o mnoho let později kněz Tomáš Halík. (citát str. 364)

Katolický teolog Josef Zvěřina napsal: „Tuto knihu by měli povinně číst všichni, kteří ještě mají iluze o dobách minulých. Tento národ, který neoplývá talenty, hospodaří s nimi hanebně. Už nikdy nepo-

chopí, jak ublížil této veliké ženě.“

Knihu doporučuji!
Ester Čašková

Trestankyně, příběh Růženy Vackové. Napsala Milena Štráfěldová, vydala Mladá fronta 2016.

Adopce na dálku

Arcidiecézní charita Praha založila projekt Adopce na dálku® v roce 1993. Od té doby pomohla více než 30 tisícům nejchudších dětí. Podpora zahrnuje financování nákladů na vzdělávání (školné na základních, středních či vyšších školách, školní pomůcky, školní uniforma, v případě potřeby pobyt na internátu, doučování), mimoškolní aktivity a zdravotní péči. Nedílnou součástí programu je i podpora komunit, které hrají v celkovém rozvoji a vzdělávání potřebných dětí zásadní roli.

Do tohoto programu se může zapojit kdokoli, v našem případě farní sbor tvoří „kolektivní matku“. Jednotliví členové přispívají finanční částkou dle svých možností, jednou ročně nebo měsíčně. Jedná se o dlouhodobý závazek, ve kterém je třeba vytrvat. Je to výzva a zároveň šance, jak za relativně malý obnos dát dětem z chudších částí světa šanci na vzdělání a lepší život.

Vinohradský farní sbor „adoptoval“ od roku 2004 několik dětí. Nejdříve to byl chlapec George z Ugandy (do roku 2010), v roce 2005 přibyla Kalpana z Indie (tuto dívku sponzorujeme dosud). Od roku 2010 jsme jeden rok podporovali Joefreye z Ugandy a od roku 2011 Fionu,

rovněž z Ugandy. Chlapci a Fiona již dostudovali. V roce 2015 jsme „adoptovali“ George z Indie. V září 2016 jsme obdrželi zprávu, že George ukončil studium a začal pracovat.

Joanathan je náš „nový“ hoch (od začátku letošního roku). Je mu šest let.

z pravidelného daru nového dne proti temnotě,
z práce, jež pravidelně naplňuje naše dny řádností a důstojenstvím.

A v této pravidelnosti, kterou bereme jako samozřejmou, rozpoznáváme tvou setrvalost a věrnost, která udržuje naše světy ke štěstí. Naše vděčnost vyvěrá uprostřed této pravidelnosti –

nová slova, jež byla řečena, nové děti, jež se zrodily,

nové vyhlídky, jež se otevřely, nová rizika, jež byla podstoupena,

nová slova vyřčená, aby uzdravila.
Odvažujeme se vyznat, že v těchto překvapivých průlomech

Trestankyně

Recenze knihy

Jméno Růženy Vackové je bohužel skoro neznámé. O to překvapivější a napínavější je čtení o nedávných českých dějinách z pohledu této profesorky dějin umění, věřící katoličky, kterou nacisté nestihli popravít, pak ale strávila 15 let v socialistickém vězení. Neochotu přistoupit na kompromis dokázala už za války v protinacistickém odboji a znovu po únoru 1948, kdy ji soud poslal za mříže za „špionáž ve prospěch Vatikánu“. V jejím pražském bytě se totiž scházela k tajným přednáškám katolická mládež. Z vězení byla propuštěna až roku 1967!

Příběh pozoruhodně statečné ženy vykresluje Milena Štráfěldová velmi čtivě na pozadí událostí a v souvislosti se jmény, která známe z dějepisu i z novin, ale najednou mnohé vypadá trochu jinak. Není to jen příběh Růženy, ale i

zahlédáme tvou mocnou péči,
která přesahuje naši schopnost řídit
a naši vyčerpanou schopnost zvládat.
Ty?

Po vši naší nejlepší snaze
jsi to ty, kdo udržuješ,
ty, kdo děláš průlomy.
A my jsme vděční.

Amen

Modlitbu amerického teologa uvádíme při příležitosti prvního výročí úmrtí Pavla Filipiho, který měl Waltera Bruegemanna velmi rád, a proto si jeho modlitby pro vlastní potřebu přeložil. Za poskytnutí materiálu děkujeme Pavlu Hanychovi.

jejích protivníků, bachařů, udavačů. Je krásně vidět, jak člověka formuje prostředí, výchova i víra. Růžena Vacková se právě díky víře a vzdělání nenechala připravit o lidskou důstojnost ani v nelidských podmínkách nelidsky jednajících bližních. Ani po návratu z vězení se nestáhla do soukromí, byla jednou ze signatářek Charty 77. Sametové revoluce se však nedožila, zemřela v roce 1982.

„Vzpomínám, jak jsem profesorku Vackovou, tuto starou paní, doprovázel a podpíral při pohřbu Jana Patočky v březnu 1977. StB udělala z pohřbu zstrašovací manévry. Dávala jasně najevo, že každý za tuto účast na pohřbu něčím zaplatí. V jednu chvíli to bylo i na mne moc a nikdy nezapomenu na jemný stisk, kterým mi Růženka beze slova vrátila odvalu a klid. Připomenul jsem si toto gesto

její tajemství a vidí do ní zevnitř, protože byl mrtvý a zase žije. Je to právě on, kdo o nás řekne poslední slovo – a to už nikdo nebude moci zrušit.

Bůh o nás v Kristu ví. V každých bohoslužbách je přítomen a sleduje naše osudy. A proto můžeme žít posílení a utěšení vírou, že před Božím trůnem svítíme jako zlaté svícný a v hrsti nás drží právě Kristus, nikdo jiný.

Prosíme tě, vzkříšený Pane, dávej nám odvalu věřit ve tvou budoucnost, navzdory tomu, co vidíme. Přidávej své církvi svědky – a číš si je i z nás, aby se naděje šířila.

Bud' s námi ve všech dnech tohoto nového roku a bude-li to náš rok poslední, nemůžeme ani ve smrti dělat nic víc, než vzdávat čest a slávu velikému a navždy požehnanému jménu Ježíš. AMEN

Novoroční modlitba

Pane Bože,

Stojíme na prahu nového roku s vědomím, že u tebe má čas jiný rozměr než číslo v kalendáři a bujaré oslavy a že nad všechny naše lidské předěly stojí ten předěl, když Ty ses sklonil v Ježíši Kristu k nám.

Proto se odvažujeme prosit za druhé i za sebe. Ty sám doplň k našim mod-

litbám to, co sami nedohlédneme, a učíš daleko nad naše prosby.

Prosíme Tě za to, abys viditelně i neviditelně vstupoval do dění ve světě i u nás, i když se nám často zdá, že je ovládané jen bezbožníky, krutovládci a blázny.

Prosíme tě, abys potěšil všechny, kteří strádají, kterým za životních radostí zbylo málo nebo nic a strachují se o život či základní podmínky k němu potřebné.

Prosíme za uprchlíky, za lidi bez domova, za uvězněné, týrané.

Prosíme za nemocné, za ty, kteří se dozvěděli nepříznivou diagnózu svých blízkých či sebe samých. Prosíme za děti, které trpí nerozumností či neláskou dospělých.

Prosíme za všechny, kteří rozhodují důležité věci svého života a potácejí se v nejistotě.

Prosíme za křesťany všech církví. Prosíme za náš sbor a jeho farářku, za naši církev a ty, které jsme zvolili do jejího čela, ať jsme jim oporou. Prosíme Tě o vedení při hledání nového kazatele, protože naše lidská moudrost má své hranice a my potřebujeme moudrost tvou.

Prosíme tě i za životy nás všech, jak tu teď stojíme, protože Tvoji pomoc potřebujeme. Amen.

Můj život VII. – 1959–1961

Vzpomínky Věry Vaňátkové

Sestra Věra, která je pravidelnou návštěvnicí našich bohoslužeb, prožila v životě věci, na které by se nemělo zapomenout. Pamatuje si okupaci i nelehké ob-

dobí padesátých let. Její rodina byla perzekvována jak Němci, tak komunisty, ona sama si z té doby přinesla mnohé šrámy na duši. Důvěra v Pána Boha jí byla vždy

pomocí a posilou. V této části budeme sledovat život Věry a jejích rodičů v letech 1959–1961.

Milost pro tatínka

Tatínek se s pomocí Boží pomalu zotavoval, velkou pomocí mu byl stále pan farář Jun. Maminka opět začala se cvičením a masážemi a já, když jsem přijela domů, mohla jsem již odborně pomoci. Spolu jsme usoudily, že by za nějakou dobu tatínek opět potřeboval rehabilitační ústav. Aby to mohl znovu zvládnout, bylo zapotřebí vyřešit překážku, která tkvěla v tom, že byl stále vězněm. Myšlenka, že by se ve vězení ocitnul znovu, byla devastující. Takže zbývala jediná možnost – žádost o další milost. Po dohodě s tatínkem jsme oslovili velmi slušného právníka, který nám pomohl správně formulovat pasáž o porušení zákona při druhém zatčení. Žádost jsem opět za celou rodinu psala já, tentokrát do rukou prezidenta Antonína Novotného. Byli jsme všichni velmi překvapeni, že žádosti bylo poměrně brzy vyhověno. Spadl z nás všech těžký balvan a už nic nestálo v cestě, aby tatínek nastoupil kvalifikovanou léčbu v Chuchelné.

Tou dobou jsem se pomalu připravovala k druhé maturitě. Mezi tím jsem však byla uvolněna na jeden měsíc ze školy právě do Chuchelné, protože spousta personálu onemocněla a nebyl nikdo, kdo by chybějící zaměstnance zastupoval. V červnu byly maturity jak praktické, tak teoretické. Dopadly výtečně a já jsem opět podala přihlášku na lékařskou fakultu. Tentokrát mě ani nepozvali ke zkouškám a rovnou napsali, že stát do mne investoval peníze na odborné vzdělání a já mu to musím vrátit mini-

málně dvouletou prací. Moji další 3 spolužáci pozvání ke zkouškám obdrželi a na fakultu se dostali – nic nemuseli odpracovávat. Opět velké zklamání. Snažila jsem se nedávat to najevo, protože tatínek tím velmi trpěl. Na přání pana ředitele jsem 1.7.1959 nastoupila do rehabilitačního ústavu v Chuchelné. Tatínek tam ještě byl, a tak jsem mohla sledovat jeho pokroky v léčbě.

Chuchelná

Ústav byl velmi dobře veden, personálně kvalifikačně zajištěn a ani po stránce finanční nestrádal. Hodně přispívaly doly, hutě, však také počet pacientů z těchto pracovišť byl největší. Osobně to byla pro mě výborná škola, získala jsem mnoho cenných zkušeností, které bych v té době nikde jinde nenasbírala. Byly tam soustředěny ty nejtěžší případy. Převažovaly úrazy páteře a z nich vyplývající ochrnutí podle místa postižení, ať už pracovní nebo sportovní. Dále velká traumata ve smyslu těžkých komplikovaných zlomenin, amputací apod. Také určité procento neurologických onemocnění např. roztroušená skleróza, hemiplegie apod. To vše se týkalo oddělení pro dospělé, výhradně pro muže. Vlastně to byla celá jedna budova, na které jsem pracovala celý první rok.

Dalším rokem byla otevřena druhá budova pro dětské pacienty. Léčila se zde hlavně dětská obrna (ne mozková), šlo o virové onemocnění postihující mnohčetné měkké tkáně. Zakladatelkou moderního způsobu léčby byla sestra Kenny, jejíž metoda byla používána nejdříve v USA, odkud vysílala své žákyně přednášet do Evropy. Do Prahy také přijely sestry Ellis a Cartis, které předná-

šely jak lékařům, tak ostatním pracovníkům. Dodnes se „Kenny terapie“ využívá pro periferní obrny. Dále byly do léčebny posíláni pacienti po operacích vrozeného vykloubení, s deformitami páteře apod. Byly přijímány i děti ze zahraničí. Druhý rok jsem strávila právě na tomto dětském oddělení.

Za zmínku stojí zeměpisná poloha ústavu. Vesnice je na samé hranici s Polskem, orientačně trasa Opava–Kravaře–Chuchelná. Ta je obklopena krásnými hlubokými lesy, které kdysi sloužily ke knížecímu lovu. Léčebné budovy byly vlastně zámeckými budovami a až do roku 1948 patřily knížeti Lichnovskému. Hlavním sídlem knížete byl Hradec nad Moravicí, kde je překrásný zámek s mo-

numentálním anglickým parkem. Kníže rád cestoval, stejně jako jeho předkové. Stalo se, když jeden z jeho prapředků hostil hudebního skladatele Beethovena, že se nějak nepohodli a skladatel narychlo odjel. Knížeti však zanechal vzkaz: „Knížat je mnoho, ale Beethoven jen jeden.“

Po dvou letech v ústavu si pan ředitel nás rehabilitační pracovníky zavolal a poděkoval za naši práci. Současně nám nabídl, že kdo chce, může bez udání důvodu odejít, neboť si je jako ředitel dobře vědom nejen těžké fyzické práce, ale také velké zátěže psychické.

A tak jsem 1.7.1961 nastoupila do bohumínské nemocnice.

Pokračování příště

My druzí, ty první

Modlitba Waltera Brueggemanna

Tvoje vlídnost byla dříve než naše pohoda,
tvá velkodušnost dříve než náš požitek,
tvá dobrá vůle dříve než naše radost.
My jsme druzí. Ty jsi první.
Nejprve jsi ty se svou vlídností, se svou velkodušností, se svou dobrou vůlí
a my z tvé nevystižitelné dobroty přijímáme
milost za milostí,
dar za darem,
život za životem,
protože ty jsi na začátku,
na všech našich začátkách.
Na rychlý mžik opouštíme svou kompetenci, svou produktivitu, svou soběstačnost,
ve své nové svobodě spatřujeme tebe,
jak se bezvýhradně vydáváš

doprostřed naší bolesti a směrem k našim nadějím.
Zde jsi v nádheře svého sebevydání.
A my vyslovujeme v plachosti a s chvěním svou chválu tobě v odpověď,
v plachosti, protože my nejsme srovnatelným protějškem tvé dobroty,
s chvěním, protože naše chvála znamená, že svůj život obracíme k tobě
a my se neobracíme snadno.
Ale my se obracíme k tobě, zdroji a cíli našeho celého života.
Naše vděčnost vyplývá z naší každodenní pohody,
z pravidelné potavy, z rodiny, jež o nás pravidelně pečuje,
z příbytků pravidelně vytápěných a bezpečných, z pravidelně osvěžujícího spánku,